

การจัดการการมีส่วนร่วมของชุมชนในการส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรม
ที่จับต้องไม่ได้ : งานปักตาเอ๋อ
**Community engage management for the intangible cultural
heritage of Daur embroidery**

ลี เวย์,

พิชัย สดภิบาล และ พศุตม์ กรรณรัตนสูตร

มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Li Wei,

Pichai Sodbhiban and Pasutt Kanrattanasutra

Bangkokthonburi University, Thailand

Corresponding Author, E-mail1: sirisasi123@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาการจัดการการมีส่วนร่วมของชุมชนในการส่งเสริมงานปักตาเอ๋อ (Daur) ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นี้มีเป้าหมายเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยและบริบทที่ส่งผลต่อการคุ้มครองงานปักตาเอ๋อ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์วรรณกรรม การสำรวจภาคสนาม แบบสอบถาม และการสรุปผลจากประสบการณ์บทความนี้ได้ทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการคุ้มครองและการสืบทอดงานปักตาเอ๋อผ่านการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ โดยศึกษางานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้หลักฐานสนับสนุนที่เพียงพอซึ่งการสำรวจภาคสนามและวิธีการวิจัยที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ช่วยสร้างความกระจ่างและช่วยให้เราสามารถสัมผัสถึงสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น ภูมิหลังและมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของงานปักตาเอ๋อ จึงเป็นการเชื่อมโยงประวัติศาสตร์ ปัจจุบัน และอนาคตของงานปักตาเอ๋อ โดยนำผลการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบและการจำแนกสถานการณ์และรูปแบบการจัดการของงานปักตาเอ๋อมาใช้ในการเสนอแนวทางในการปรับปรุงรูปแบบการจัดการงานปักตาเอ๋ออย่างเป็นระบบเพื่อส่งเสริมการคุ้มครองและการพัฒนางานปักตาเอ๋อ

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมของชุมชน; มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้; งานปักตาเอ๋อ

* วันที่รับบทความ : 23 สิงหาคม 2566; วันที่แก้ไขบทความ 18 กันยายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ : 21 กันยายน 2566

Received: August 23, 2023; Revised: September 18, 2023; Accepted: September 21, 2023

Abstract

Community Engage Management for the Intangible Cultural Heritage of Daur Embroidery aim to factars analyze and the context affecting the protection of Daur embroidery. This research uses literature analysis methods, field surveys, questionnaires, and summaries of experiences. This paper systematically analyzes the factors affecting the prevention and inheritance of Daur embroidery literature research methods. It goes through all research and provides adequate literature support for research. Field surveys and research methods clarify and experience the local environment, background and intangible cultural heritage of Daur embroidery. It connects the history, present and future of Daur embroidery, and this category is recommended to be changed. systematically to propose valuable ideas to promote the development of Daur embroidery. The research results show that through systematic analysis and sorting out the status quo and management mode of Daur embroidery, suggestions are put forward to systematically improve the management mode of Daur embroidery to promote the protection and development of Daur embroidery.

Keywords: Community Engage Participation; Intangible Cultural Heritage; Daur Embroidery

บทนำ

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นแนวคิดใหม่ที่ยูเนสโกเสนอเมื่อปลายศตวรรษที่ผ่านมา ในฐานะส่วนหนึ่งของกระบวนการทำความเข้าใจมรดกทางวัฒนธรรมให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งประกาศใช้ในการประชุมสมัยที่ 32 ของยูเนสโก ได้ชี้แจงความหมายของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผ่านการปรึกษาหารือกับผู้เชี่ยวชาญระดับประเทศหลากหลายสาขา โดยได้ให้นิยามว่า มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หมายถึง กิจกรรมทางสังคม ศิลปะ การเล่าเรื่อง ศิลปะการแสดง ประเพณีชีวิตที่มีประสิทธิภาพ งานฝีมือ และทักษะ ตลอดจนเครื่องมือ วัตถุ ศิลปวัตถุ และสถานที่ที่ใช้ในการเล่าเรื่อง การแสดง และการใช้ศิลปะและทักษะเหล่านี้ ซึ่งประชาชนหรือบุคคลในท้องถิ่นถือว่ามีความสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของความมั่งคั่งทางวัฒนธรรม มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นั้นถูกส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น และมีการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่องผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และแม้กระทั่งประวัติศาสตร์ที่สูญหาย เพื่อให้ประชาชนทั่วไปสามารถรับรู้และเห็นคุณค่าของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม อนุสัญญานี้ไม่ได้คุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทั้งหมด แต่คุ้มครองเพียงส่วนที่ดีที่สุดเท่านั้น ซึ่งรวมถึงสิ่งที่สอดคล้องกับอนุสัญญาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่มีอยู่ ซึ่งเอื้อต่อการสร้างสังคมที่สมานฉันท์ที่มีความเคารพซึ่งกันและกัน อันเป็นผลดีต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน “มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้โดยส่วนใหญ่เป็นวัฒนธรรมพื้นบ้าน ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีชีวิตที่ได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นผ่านทางวาจาและทางจิตวิญญาณ” และเป็นเวลาหลายพันปีที่กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนได้อาศัยอยู่ท่ามกลางภูเขาที่ปกคลุมไปด้วยหิมะและน้ำลึก พร้อมทั้งสร้างสรรค์

วัฒนธรรมทางวัตถุและจิตวิญญาณที่เกี่ยวข้องกับการประมงและการล่าสัตว์ด้วยวิถีชีวิตแบบเร่ร่อน หลงเหลือมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อันล้ำค่าไว้เป็นจำนวนมากตั้งคำกล่าวของชาวแมนจูที่ว่า “มีปากดังทองคำ” และคำกล่าวของชนชั้นสูงชาวฮั่นที่ว่า “ปากกาที่ดันทันสามารถทำให้ดอกไม้งอกงามได้” ซึ่งเป็นคำสรรเสริญและยกย่องอย่างสูงสุดสำหรับผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (Huiquan Zhou, 2009,P:44)

ต้าเอ่อ (Daur) เป็นหนึ่งใน 56 กลุ่มชาติพันธุ์ในจีน ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตปกครองตนเองมอญี่ต้าหวาต้าเอ่อ ของเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน เขตมอญี่ต้าเอ่อ เมืองฉีฉีฮาร์ มณฑลเฮย์หลงเจียง และเขตปกครองตนเองเอวเอนค์เป็นหลัก และบางส่วนอาศัยอยู่ในเมืองต้าเฉิง มณฑลซินเจียง มณฑลเหลียวหนิง และสถานที่อื่น ๆ แม้ว่าจะเป็นไปไม่ได้ที่จะระบุได้ว่าการปักผ้าของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ่อเริ่มขึ้นเมื่อใด แต่เนื่องจากเอกลักษณ์ที่สำคัญก็คือกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ่อนั้นใช้เส้นเอ็นของสัตว์ต่าง ๆ เช่น กวางและกวางตัวเมีย ในการผลิตเส้นด้ายขนาดเล็ก และมีการแกะสลักกระดูกสัตว์เพื่อทำเป็นปลอกนิ้ว ดังนั้น ศิลปะการปักผ้าของต้าเอ่อจึงน่าจะเริ่มขึ้นในยุคการล่าสัตว์ ศิลปะงานปักต้าเอ่อ ซึ่งให้ความสำคัญกับประวัติความเป็นมาและการพัฒนาของชาติพันธุ์ต้าเอ่อนั้นเปรียบเสมือนการตกผลึกภูมิปัญญาและความสามารถของชาวต้าเอ่อ และได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์ประจำชาติของชาวต้าเอ่อ ทั้งในแง่ของสีและรูปทรง โดยมักจะใช้สีที่ตัดกัน งานปักต้าเอ่อมักนำมาใช้กับเสื้อผ้าสตรี งานปักหมอน ซองบุหรืของผู้ชาย กระเป๋าใส่รูปและซองบุหรืของผู้หญิง ด้านบนของรองเท้า ผ้าเช็ดหน้า หมอนในเปลเด็ก ถุงมือ กระเป๋าเงิน ลายปักที่พบในงานปักต้าเอ่อ ได้แก่ ลายปักแบน ลายปักลือค ลายปักถัก ดันถอยหลัง ลายม่าน และวิธีการปักที่ใช้ ได้แก่ การปักลายแบน การปักลายลือค การปักลายม่าน การปักแบบปะ การปักแบบกอง การปักแบบพับ ลวดลายในงานปักมีทั้งลายพืช ลายเรขาคณิต ลายมงคล ลายข้อความ ลายภูเขาและต้นไม้ สะพานและศาลากลางน้ำ ตำนาน เรื่องเล่า เรื่องราวในวรรณกรรม ตัวละครนิทานพื้นบ้าน วรรณกรรมของชาวฮั่นและวรรณกรรมคลาสสิกของชาติอื่นๆ ศิลปะการปักผ้าของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ่อนั้นมีมาอย่างยาวนานในประวัติศาสตร์แห่งสุนทรียภาพของมนุษย์ เนื่องจากเต็มไปด้วยอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ประจำชาติ อีกทั้งยังมีคุณค่าทางการวิจัยและเป็นสิ่งประดับประดาที่สวยงาม (Tourist Administration, 2019)

บทความนี้เริ่มจากการสำรวจมุมมองด้านการจัดการทางศิลปะ จากนั้นจึงสำรวจการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และนำเสนอมุมมองใหม่ที่เกี่ยวข้องกับงานปักต้าเอ่อ ผ่านการลงพื้นที่สำรวจถิ่นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ่อ เพื่อให้สามารถทำความเข้าใจและอธิบายสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยา สถานการณ์ของคนท้องถิ่น การสืบทอดและการคุ้มครองงานปักต้าเอ่อ จำนวนผู้สืบทอด การสนับสนุนจากภาครัฐ และ ปัญหามากมายในกระบวนการสืบทอดและการคุ้มครองงานปักต้าเอ่อ อย่างเป็นระบบ สมบูรณ์ และตรงตามวัตถุประสงค์มากขึ้น โดยหวังว่าผลลัพธ์ที่ได้จะส่งผลดีต่อการสืบทอด การคุ้มครอง และการพัฒนา งานปักต้าเอ่อ และจะมีส่วนช่วยในการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ตลอดจนการสืบทอดและส่งเสริมวัฒนธรรมดั้งเดิมอันทรงคุณค่าของจีนอย่างเป็นระบบระเบียบมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมและบริบทที่มีผลต่อการคุ้มครองงานปักดำเอ่อ

ระเบียบวิธีวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยนี้คือเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากมุมมองของการจัดการศิลปะผ่านการรวบรวมวรรณกรรมและการสำรวจภาคสนาม และเพื่อดำเนินการสำรวจกับผู้สืบทอดและบุคคลที่เกี่ยวข้องที่รับผิดชอบเขตปกครองตนเองม่อลี่ต้าเอ่อโดยใช้แบบสอบถาม และเพื่อสำรวจปัญหาที่พบในการคุ้มครองและสืบทอดงานปักดำเอ่อ โดยใช้วิธีการสำรวจภาคสนามและการวิเคราะห์ผลเพื่อกำหนดกลยุทธ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมการคุ้มครองและสืบทอดศิลปะงานปักดำเอ่อ

ขอบเขตของเนื้อหาที่จะศึกษา มีดังนี้ 1. เขตปกครองตนเองม่อลี่ต้าเอ่อเป็นเขตเทศบาลภายใต้เขตอำนาจของเมืองฉีฉีฮาร์ (Qiqihar City) มณฑลเฮย์หลงเจียง ม่อลี่ต้าเอ่อ (Meris Daur) แปลว่า “สถานที่ที่ปกคลุมด้วยน้ำแข็ง” เขตปกครองตนเองม่อลี่ต้าเอ่อตั้งอยู่ทางตะวันตกของที่ราบของเหนิน บนฝั่งขวาของตอนกลางของแม่น้ำเหนิน และสามเขตอยู่ทางเหนือของเมืองฉีฉีฮาร์ทางตะวันออก และติดกับเขตฟูลาเอ่อจีทางตะวันตกในเดือนเมษายน ค.ศ. 2014 เขตม่อลี่ต้าเอ่อประกอบด้วย 1 ตำบล 5 เมือง และ 1 เขตชุมชน มีประชากร 171,000 คน โดยเป็นชาวต้าเอ่อประมาณ 12,000 คน เขตม่อลี่ต้าเอ่อเป็นพื้นที่ตั้งถิ่นฐานของหลายเผ่า เช่น ต่า ฮั่น แมนจู ซืออัน และหุย มีพื้นที่ทั้งหมด 2,078 ตารางกิโลเมตร (2011) และภูมิภาคนี้มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศถึง 2.322 พันล้านหยวน (2011) 2. เขตปกครองตนเองม่อลี่ต้าเอ่อ (ในที่นี้เรียกว่าเขตปกครองตนเองม่อ) เป็นเขตปกครองตนเองภายใต้เขตอำนาจของเมืองฮูหลุนเป่ย์เอ่อ เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ก่อตั้งเมื่อ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1958 เขตปกครองตนเองนี้ประกอบด้วย 13 เขต ชุมชน สำนักงาน 4 แห่ง และ 220 หมู่บ้าน มีประชากรทั้งหมด 340,000 คน ประกอบด้วย 17 เผ่า

เขตปกครองตนเองม่อตั้งอยู่ทางตะวันออกสุดของเมืองฮูหลุนเป่ย์เอ่อ เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ตอนกลางของเชิงเขาด้านตะวันออกของหุบเขาคินกันใหญ่ และฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเหนินเจียง อาณาเขตทั้งหมดมีความยาวจากเหนือจรดใต้ 203.2 กิโลเมตร และจากตะวันออกไปตะวันตก 125 กิโลเมตร มีพรมแดนติดกับเขตปกครองตนเองโอโรเซนทางทิศเหนือ เขตปกครองอาหลง และเทศมณฑลกานหนานในมณฑลเฮย์หลงเจียงทางทิศตะวันตกและทิศใต้ และเมืองเน่เหอและเทศมณฑลเหนินเจียงในมณฑลเฮย์หลงเจียง ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำทางทิศตะวันออก มีพื้นที่ประมาณ 11,000 ตารางกิโลเมตร

ขอบเขตของประชากร/ตัวอย่าง

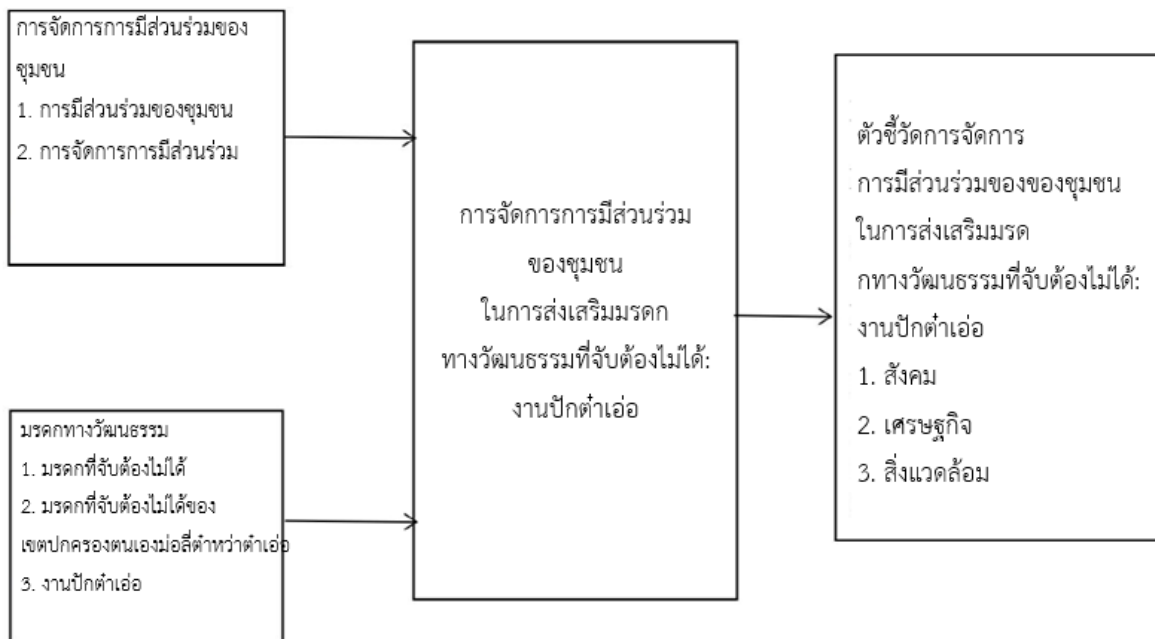
1. ผู้รับผิดชอบเขตปกครองตนเองมอญต้าเอ๋อ
2. ผู้สืบทอดงานปักตำเอ๋อ
3. ชาวต้าเอ๋อ

เครื่องมือวิจัย

1. แบบสอบถาม
2. แบบจำลอง
3. ต้นแบบ
4. การทำแผนที่ดิจิทัล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การจัดการการมีส่วนร่วมของชุมชนในการส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้: งานปักตำเอ๋อ

สถานการณ์ปัจจุบันของงานปักตาเอ่อ

ในช่วงกลางศตวรรษที่ผ่านมา เครื่องแต่งกายประจำวันของชาวตาเอ่อยังคงเป็นเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิม โดยในยุค 70 ผู้เฒ่าผู้แก่ยังคงสวมชุดประจำชาติแบบดั้งเดิม เช่น เสื้อคลุมยาวและผ้าคลุมไหล่ และผู้หญิงจำนวนมากในชุมชนมีรายได้จากการทำรองเท้าหนัง ส่วนในช่วงปลายยุค 90 ผู้คนแต่งกายด้วยชุดชาติพันธุ์ดั้งเดิมในชีวิตประจำวันลดลงอย่างเห็นได้ชัด ผู้คนมักแต่งกายด้วยชุดจีนฮั่น และสวมชุดตะวันตกเมื่อออกไปเรียนและไปทำงาน เครื่องแต่งกายชาติพันธุ์ดั้งเดิมก็ได้รับการยอมรับจากผู้คนเช่นกัน แต่เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมยังคงเป็นที่ชื่นชอบในช่วงเทศกาลและงานประเพณีเฉลิมฉลองและในพิธีและพิธีกรรมสำคัญ ชาวตาเอ่อมักจะแสดงอัตลักษณ์ของตนผ่านเครื่องแต่งกายประจำชาติแต่เมื่อเครื่องแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์ตาเอ่อมีการวิวัฒนาการอย่างรวดเร็ว วัฒนธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาตินี้ก็จางหายไปอย่างเงียบ ๆ ซึ่งเป็นเรื่องน่าเศร้าในยุคแห่งความก้าวหน้าและความทันสมัยในปัจจุบัน

(1) งานฝีมือแบบดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ที่กลายเป็นแค่เพียงความทรงจำ และงานฝีมือเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของจีนได้ฝังอยู่ในอารยธรรมจีนและแสดงถึงความรุ่งเรืองทางประวัติศาสตร์ โดยมีหลักฐานบันทึกไว้ในเอกสารทางประวัติศาสตร์ เช่น หนังสือพิธีและพิธีกรรม ว่าบรรพบุรุษของชาวจีนมีความเชี่ยวชาญในการผลิตและการทอผ้าตั้งแต่ในยุคหินใหม่และยุคสำริด งานฝีมือตัดเย็บเสื้อผ้าแบบดั้งเดิมของจีนได้รับการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ค่อย ๆ พัฒนาเป็นระบบการผลิตเสื้อผ้าด้วยเทคนิคการย้อมสี การตัด และการสร้างลวดลายอย่างอิสระ เสื้อผ้าแบบดั้งเดิมของจีนโดยทั่วไปจะเป็นแบบอนุรักษ์นิยม ซึ่งได้รับอิทธิพลจากลัทธิขงจื๊อ และมีเสื้อผ้าในรูปแบบที่แปลกใหม่ไม่มากนัก ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญกับการสืบทอดและความสอดคล้องของมรดกทางวัฒนธรรมของจีน และมีการให้ความสำคัญอย่างมากกับรายละเอียดของเสื้อผ้าและเทคนิคการตกแต่งที่หลากหลาย เช่น ผ้า ลวดลาย การออกแบบ งานปัก การปักเย็บ และกระดุม และหลังจากที่มีประวัติความเป็นมาพันปี งานฝีมือเครื่องแต่งกายประจำชาติจีนแบบดั้งเดิมก็ได้พัฒนาเป็นงานฝีมือเครื่องแต่งกายสไตล์ประจำชาติจีนแบบดั้งเดิมที่โดดเด่น ดังนั้นเครื่องแต่งกายพื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในวัฒนธรรมของเสื้อผ้าจีนโบราณ เครื่องแต่งกายพื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์จึงเป็นการจำลองคติชนและศิลปะการดำรงชีวิตของชนกลุ่มน้อยในประเทศจีนอย่างแท้จริง เครื่องแต่งกายพื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์จีนมีด้วยกันหลายประเภทซึ่งมีสีสันและสไตล์ที่แตกต่างกัน หนังสือได้แนะนำว่า จากมุมมองทางภูมิศาสตร์ เครื่องแต่งกายพื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์จีนสามารถแบ่งออกเป็นเครื่องแต่งกายกลุ่มชาติพันธุ์ตอนเหนือและตอนใต้ โดย “กลุ่มชาติพันธุ์ทางตอนใต้มักสวมกระโปรง และกลุ่มชาติพันธุ์ทางตอนเหนือมักสวมใส่เสื้อคลุม” ทั้งนี้เนื่องจากภาคใต้ของจีนมีภูมิอากาศที่ชื้นและอบอุ่น จึงจำเป็นต้องมีเสื้อผ้าหลากหลายประเภท มีการตัดเย็บที่เรียบง่าย เสื้อผ้าท่อนบนและท่อนล่างเข้าชุดกัน และมีการสวมใส่เครื่องประดับมากมาย ในขณะที่ภาคเหนือของจีนมีภูมิอากาศที่แห้ง เสื้อผ้าส่วนใหญ่จึงทำจากผ้าทอ ผ้าว้ายขนสัตว์ เพื่อให้สามารถทนต่อความหนาวเย็น มีการตัดเย็บที่ซับซ้อนมากขึ้น และมีเทคนิคการตกแต่งเสื้อผ้า

ส่วนใหญ่ที่ประณีตสวยงาม งานฝีมือที่ใช้ในเครื่องแต่งกายพื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์โดยส่วนใหญ่เป็นการปัก การต่อผ้า และการทอ ตัวอย่างเช่น การปักผ้าเป็นงานฝีมือที่สามารถพบได้ทั่วประเทศ และนอกจากสี่สายปัก ที่มีชื่อเสียงและใช้กันโดยทั่วไปแล้ว ยังมีการใช้เทคนิคการปักที่เป็นลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น เช่น การปัก แผ่นทอง การปักผ้ากำมะหยี่ และการปักปะผ้า อย่างไรก็ตาม ความอยู่รอดและการพัฒนาของงานฝีมือเครื่อง แต่งกายประจำชาติได้รับผลกระทบอย่างมากจากวัฒนธรรมต่างๆ การพัฒนาอย่างรวดเร็วและการ เปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางสังคมสมัยใหม่ได้ส่งผลกระทบอย่างมากต่อการสืบทอดและการพัฒนาของ งานฝีมือดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องจากเทคโนโลยีอุตสาหกรรมสมัยใหม่มีการเติบโตอย่างมากและการผลิต ด้วยเครื่องจักรอัตโนมัติทำให้ผู้คนเลิกให้ความสนใจกับงานฝีมือเครื่องแต่งกาย ทำให้งานฝีมือเครื่องแต่งกาย พื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์เผชิญกับปัญหาในการสืบทอด การปกป้องคุ้มครอง การพัฒนา และนวัตกรรม การ ทำเครื่องแต่งกายพื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์นั้นเป็นงานฝีมือที่ซับซ้อน และจำนวนช่างฝีมือที่มีประสบการณ์ใน ด้านนี้น้อยลงเรื่อยๆ ดังนั้นงานฝีมือเครื่องแต่งกายพื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์จึงมีโอกาที่จะสูญหายไป ใน ปัจจุบัน งานฝีมือเครื่องแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์ของจีนได้รับการปกป้องคุ้มครองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และ การขาดพรสวรรค์ในการผสมผสานงานฝีมือเครื่องแต่งกายพื้นเมืองเข้ากับตลาดเครื่องแต่งกายสมัยใหม่ ก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ในการสืบทอดและการพัฒนาเครื่องแต่งกายพื้นเมืองของกลุ่มชาติพันธุ์

งานปักดำเอ๋อเป็นศิลปะพื้นบ้านแบบดั้งเดิมที่สืบทอดกันมาจากแม่สู่ลูกสาว และจากเพื่อนบ้านสู่ เพื่อนบ้าน เนื่องจากดำเอ๋อไม่มีภาษาเขียนจึงไม่มีบันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับงานฝีมือยุคแรกของ กลุ่มชาติพันธุ์นี้ ดังนั้นจึงมีการตกทอดลงที่วาตมือจากแม่สู่ลูก จากเพื่อนบ้านสู่เพื่อนบ้าน จากพี่สาวสู่ น้องสาว และคัดลอกและผลิตซ้ำจากรุ่นสู่รุ่น เพื่อให้งานฝีมือพื้นบ้านนี้ได้รับการส่งต่อและพัฒนาต่อไป

การศึกษานี้ได้ศึกษาพัฒนาการของงานปักร่วมสมัยของชาวดำเอ๋อผ่านการลงพื้นที่สำรวจอย่าง ครอบคลุม โดยผลการวิจัยพบว่างานปักของกลุ่มชาติพันธุ์ดำเอ๋อในมอลี่ในปัจจุบันโดยส่วนใหญ่ทำขึ้นโดย ครอบครัวของโดฮี้โก้ ช่างปักผ้าโบราณที่ได้รับการถ่ายทอดงานปักมื้อมาจากรุ่นแม่และพัฒนาฝีมือของเธอ อย่างต่อเนื่อง เธอมีความชำนาญในเทคนิคการปักอย่างมาก โดยงานปักส่วนใหญ่เป็นการปักบนเสื้อผ้า หมอน เครื่องนอน และซองบุหรี ด้วยลวดลายที่ตกทอดมาจากครอบครัวของเธอ

เหอ ลิหลี่ ผู้สืบทอดงานปักร่วมสมัย เธอเติบโตมาพร้อมกับการเรียนรู้งานปักดำเอ๋อกับ ดูโอ เฮโก๊ ผู้ เป็นยาย และ กวน จุน ผู้เป็นแม่ เธอใช้เวลาว่างไปกับการส่งเสริมงานปักดำเอ๋อซึ่งมีส่วนสำคัญในจารึก ประวัติศาสตร์ จากการเยี่ยมชมสตูดิโอของ เหอ ลิหลี่ เผยให้เห็นว่าชาวดำเอ๋อแต่ละรุ่นมีการตีความงานปักดำ เอ๋อที่แตกต่างกัน และความสวยงามของงานปักในแต่ละยุคสมัยก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ ยังพบว่า เทคนิคและการออกแบบลวดลายงานปักดำเอ๋อนั้นได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ดังแสดงในรูป 1 แตกต่าง จากงานปักดำเอ๋อในยุคก่อน งานปักดำเอ๋อสมัยใหม่มีสีสันที่ละเอียดมากกว่า ทั้งนี้เนื่องจากความก้าวหน้าใน การแลกเปลี่ยนข้อมูลในปัจจุบัน ไม่เพียงแต่ทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่ใกล้เคียงกันสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน

ได้ง่ายขึ้น แต่ยังสามารถเรียนรู้และคัดลอกเทคนิคจากทั่วโลก ทำให้งานปักตาเออสมัยใหม่มีฝีมือที่ความละเอียดมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เทคนิคการปักแบบดั้งเดิมโดยการซ้อนวัสดุต่าง ๆ เป็นชั้นๆ ได้ค่อย ๆ หายไป และในปัจจุบันนี้งานปักตาเออมักเป็นการปักเรียบโดยไม่มีการใช้วัสดุอื่นรวมด้วย

รูปที่ 1 การเยี่ยมชมสตูดิโองานปักตาเออของ เหอ ลีหลี

ที่มา: (ถ่ายภาพโดยผู้เขียนในสตูดิโอของ เหอ ลีหลีผู้สืบทอดงานปักตาเออในเขตมอลี่)

ในปัจจุบัน จำนวนผู้สืบทอดงานปักตาเออแบบดั้งเดิมน้อยลงเรื่อยๆ และงานฝีมือนี้แทบจะสูญหายไปอย่างสิ้นเชิง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการจัดทำบันทึก ผักผ่อนผู้สืบทอดงานปัก คิดค้นและส่งเสริมวัฒนธรรมเพื่อให้สามารถส่งต่อเป็นมรดกทางวัฒนธรรมในเขตมอลี่ เมืองฉีฉีฮาร์ มณฑลเฮย์หลงเจียง และสร้างความเข้าใจและความตระหนักของสาธารณชนเกี่ยวกับงานปักของกลุ่มชาติพันธุ์ตาเออให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และส่งเสริมการแบ่งปันทรัพยากรทางวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าของกลุ่มชาติพันธุ์

(2) งานฝีมือแบบดั้งเดิมที่ใกล้จะสูญหายไป

ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่างานฝีมือแบบดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ตาเออ ซึ่งได้แก่การปักผ้าและการแกะสลักนั้นมีความโดดเด่นอย่างมาก แต่ในปัจจุบันงานฝีมือเหล่านี้กำลังประสบปัญหาในการพัฒนาและการสืบทอด ในอดีต งานปักส่วนใหญ่จะใช้กับเสื้อผ้า ผ้านั้นเป็นอน ส่วนบนของรองเท้า พื้นรองเท้า ผ้าม่าน ผ้าปูโต๊ะ ผ้าคลุมโทรทัศน์ ผ้าระบายขอบเตียง ปลอกหมอน งานควิลท์ [ผ้าสี่เหลี่ยมหรือสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่ต่อกันเป็นผืนเพื่อเป็นปลอกผ้านวม] และยังใช้เรียกถุงใส่คลุมศพ (dazi) [ถุงผ้าสี่เหลี่ยมสีขาวปักลายดอกไม้เป็นลวดลายที่เกี่ยวข้องกับวันเกิดของชายชราชาวตาเออ เมื่อเขาเสียชีวิต] เป็นต้น งานปักตาเออมีลวดลายที่มีสีสัน ซึ่ง

ส่วนใหญ่เป็นลวดลายพืชและสัตว์ เช่น ปลาทอง ผีเสื้อ นกยูง ดอกโบตั๋น พิกุลเนย เบญจมาศ เป็นต้น นอกจากการปักด้วยมือแล้ว ยังมีการใช้จักรเย็บผ้าอีกด้วยงานปักแบบดั้งเดิมเหล่านี้เคยเป็นส่วนสำคัญในวัฒนธรรมของหญิงชาวตำเฒ่า โดยครอบครัวของเจ้าสาวจะประเมินทักษะการปักผ้าของเจ้าสาวโดยพิจารณาจากประเภทและคุณภาพของงานปัก และคุณภาพและทักษะการปักผ้าของเจ้าสาวมีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นต่อตัวเจ้าสาวและสถานะของเธอเมื่ออยู่ในครอบครัวของเจ้าบ่าวกลุ่มพบว่าคนหนุ่มสาวที่ส่วนใหญ่ไม่รู้วิธีการปักผ้าแบบดั้งเดิม และชอบ “การปักครอสติช” มากกว่า ผู้สูงวัยบางคนเลิกปักผ้าด้วยเหตุผลหลายประการ เช่น ปัญหาสายตา นอกจากนี้ การใช้งานปักก็ลดลงเช่นกัน โดยจะเห็นงานปักแบบดั้งเดิมบนเสื้อผ้าเด็ก ปลอกหมอน และผ้าคลุมศพเท่านั้น

(3) การฟื้นตัวของงานฝีมือแบบดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์

อย่างที่เรารับกันดีว่าเครื่องแต่งกายเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญของชาติ เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ตำเฒ่าก็มีลักษณะที่โดดเด่นเช่นกัน โดยเครื่องแต่งกายของผู้ชายส่วนใหญ่ประกอบด้วยเสื้อคลุมเข็มขัด และรองเท้าบูต เสื้อคลุมส่วนใหญ่มักเป็นเสื้อคลุมคอกลมสีน้ำเงิน มีปลายแขนกว้าง และมีรอยผ่าที่ชายเสื้อคลุม คาดเข็มขัดมีสีเหลืองและสีน้ำเงิน โดยให้ปลายห้อยลงมาด้านใดด้านหนึ่ง การคาดเข็มขัดสามารถคาดได้สองแบบ คือ สำหรับการประดับและทำให้เสื้อผ้ากระชับมากขึ้น และสำหรับมวยปล้ำซึ่งเป็นกีฬาแบบดั้งเดิม นอกจากนี้ รองเท้าบูตยาวก็เป็นส่วนประกอบหนึ่งของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชายชาวตำเฒ่าด้วยเช่นกัน แต่ด้วยการพัฒนาไปตามยุคสมัย ผู้ชายชาวตำเฒ่าในปัจจุบันจึงมักสวมรองเท้าหนังและหมวกกลมทรงสูงเมื่อสวมชุดประจำชาติ นอกจากนี้ยังมีชุดขี่ม้าสำหรับผู้ชาย โดยเป็นชุดที่สั้นกว่าและมีรอยผ่าที่ชายเสื้อทั้งด้านซ้ายและขวา และด้านหน้าและด้านหลังด้วย

เสื้อผ้าสำหรับหญิงชาวตำเฒ่าในเมืองตำเฒ่า มณฑลซินเจียง มีด้วยกัน 3 แบบหลัก แบบที่หนึ่งคือเสื้อคลุมยาวสำหรับผู้หญิงวัยกลางคนและผู้สูงอายุ มีรูปร่างคล้ายกับที่เก่าแต่หลวมกว่าที่เก่า ไม่มีเข็มขัด และส่วนใหญ่ใช้ผ้าสีแดงชมพูและสีกุหลาบแบบที่สองเป็นชุดเดรสแขนยาวสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้แต่งงาน ประกอบด้วยกระโปรง เข็มขัด และผ้าโพกศีรษะ มักมีสีสดใส เช่น สีกุหลาบ สีเหลือง แบบที่สามคือชุดเจ้าสาวซึ่งส่วนใหญ่เป็นสีแดงสดตามเทศกาล ประกอบด้วยผ้าโพกศีรษะ เสื้อแขนยาว และกระโปรง ชุดสองแบบแรกมีปกสั้น ส่วนชุดแบบที่สามเป็นชุดมีปก

การอพยพไปยังซินเจียงและการหยุดชะงักของการติดต่อสื่อสารกับชาวตำเฒ่าในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตลอดจนการผสมผสานวัฒนธรรมของหลากหลายชาติพันธุ์ในซินเจียง ส่งผลให้เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ตำเฒ่าเสื่อมความนิยมลง อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่การก่อตั้งจีนใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากการปฏิรูปและการเปิดประเทศ เครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชาวตำเฒ่าในซินเจียงจึงมีแนวโน้มที่จะฟื้นตัว โดยพบว่าผู้แต่งกายแบบดั้งเดิมมากขึ้น ไม่ใช่แค่เพียงผู้สูงอายุเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคนหนุ่มสาวด้วย ซึ่งโดยส่วนใหญ่ใช้ในเทศกาลสำคัญและงานเฉลิมฉลองที่สำคัญ เช่น “เทศกาลวอคิโบ”

เทศกาลฤดูใบไม้ผลิ งานแต่งงาน และวันเกิด ซึ่งตามคำบอกเล่าของชาวบ้าน เทศกาลวอคิใบนี้จัดขึ้นเมื่อวันที่ 12 เมษายน ค.ศ. 2007 “และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จำนวนคนที่สวมชุดพื้นเมืองเพิ่มขึ้น” ซึ่งช่วยยกระดับความรู้สึกและการรับรู้ถึงอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ เนื่องจากการสวมเครื่องแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์เน้นย้ำให้เห็นว่าสัญลักษณ์ทางชาติพันธุ์เป็นคุณลักษณะทางวัฒนธรรมที่มองเห็นได้ และยังทำหน้าที่ขอบเขตทางวัฒนธรรมในการแยกแยะชาวตาเอ่อออกจากกลุ่มชาติพันธุ์อื่น

ในบริบทนี้ การให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมการแต่งกายของตาเอ่อจึงมีความสำคัญสูงสุด ทำให้ต้องมีมาตรการป้องกัน กลยุทธ์ในการสำรวจ และให้ความสนใจในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น ในส่วนแรกของการวิจัย เราจึงเริ่มจากการศึกษาการปกป้องคุ้มครองและอนุรักษ์วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชาวตาเอ่อในสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนางานปักตาเอ่อ

การพัฒนาและความก้าวหน้าทางสังคมการเมืองและเศรษฐกิจย่อมนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์ด้วยเช่นกัน โดยปัจจัยหลักที่นำไปสู่การพัฒนาและการถ่ายทอดงานปักตาเอ่อมีดังนี้

ประการแรก การเปลี่ยนแปลงของระบบการเมืองมักทำให้ความแตกต่างทางชนชั้นในการแต่งกายหายไป เนื่องจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนและการปฏิรูปประชาธิปไตยในพื้นที่ที่เป็นถิ่นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์ได้ล้มล้างการปกครองของชนชั้นที่มีการขูดรีดในอดีต ความมั่งคั่งของพวกเขานางที่เคยมีเงินทองมากมาย นุ่งห่มด้วยผ้าไหมและเครื่องประดับจะหมดไป ในขณะที่มาตรฐานการครองชีพของคนทำงานจะสูงขึ้น นอกจากนี้ แนวคิดการตัดสินใจชนชั้นจากเสื้อผ้าและหมวกก็ค่อย ๆ หายไป

ประการที่สอง การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาและกิจกรรมทางเศรษฐกิจได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการแต่งกาย ชาวตาเอ่อดำรงชีวิตด้วยการล่าสัตว์มาเป็นเวลานาน แต่หลังจากที่มีความตระหนักเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อมมากขึ้น และอุตสาหกรรมการล่าสัตว์เริ่มหายไป ชุดล่าสัตว์และชุดหนังสัตว์ก็ค่อย ๆ เสื่อมความนิยมไปเช่นกัน

ประการที่สาม อิทธิพลของวัฒนธรรมที่แข็งแกร่งและการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ทำให้การแต่งกายเปลี่ยนแปลงไป โดยตลาดในประเทศมีความเป็นเอกภาพมากขึ้นในระหว่างการพัฒนา โดยมีความเป็นเอกภาพมากขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป ภูมิภาคที่เป็นถิ่นที่อยู่ของกลุ่มชาติพันธุ์และภูมิภาคที่เป็นแหล่งพัฒนาทางเศรษฐกิจมีการสื่อสารกันมากขึ้น และมีการเคลื่อนย้ายประชากรมากขึ้น เพื่อความสะดวกและการทำงาน ชนกลุ่มน้อยหลายกลุ่มจึงต้องกำลังเปลี่ยนแปลงการแต่งกายของตน ในเขตเมือง มีชายชาวตาเอ่อเพียงไม่กี่คนที่สวมเสื้อผ้าแบบดั้งเดิม และส่วนใหญ่สวมชุด โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่และปัญญาชน เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับแบบดั้งเดิม งานปักและงานฝีมืออื่นๆ เริ่มถูกละเลย โดยในบางภูมิภาคเริ่มมีแนวคิดที่ว่า “ยิ่งแต่งตัวแบบดั้งเดิม ก็ยิ่งดูบ้านนอก”

(1) อิทธิพลของลัทธินับถือภูตผีและวิญญาณ (Shamanism) ของชาวเผ่าที่มีต่อลวดลายของเครื่องแต่งกายชาวเผ่าเผ่า ชุดพื้นเมืองเป็นส่วนสำคัญของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย โดยเราสามารถทำความเข้าใจสุนทรียภาพทางศิลปะ จาริตประเพณีและความเชื่อทางศาสนาของชนกลุ่มน้อยในยุคต่างๆ ได้ผ่านเครื่องแต่งกาย ชนกลุ่มน้อยหลายกลุ่มอาศัยอยู่ในบริเวณในหุบเขาที่แม่น้ำเหินเจียง ทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีน และในเขตตาร์บาฮาไตของมณฑลซินเจียง โดยในกลุ่มเหล่านี้ กลุ่มชาติพันธุ์ชาวเผ่าเผ่ามีประวัติการล่าสัตว์มาอย่างยาวนาน และมีความเชื่อในลัทธินับถือภูตผีและวิญญาณของชาวเผ่าเผ่า และเครื่องแต่งกายของลัทธินับถือภูตผีและวิญญาณนั้นสะท้อนถึงความเชื่อทางศาสนาอันแรงกล้าและความงามของศิลปะชาติพันธุ์ที่เป็นเอกลักษณ์ ทั้งในแง่ของรูปร่างและลวดลาย

ลัทธินับถือภูตผีและวิญญาณเป็นศาสนาที่เก่าแก่ที่เกิดขึ้นในยุคแรกๆ ของสังคมที่มีการสืบสกุลทางมารดา และมีประวัติอันยาวนาน เนื่องจากถือกำเนิดขึ้นในสังคมที่มีการสืบสกุลทางมารดา หมอผีหรือร่างทรง (ชาแมน) ในช่วงแรกจึงมักเป็นผู้หญิง และเริ่มมีหมอผีเพศชายเมื่อมีสังคมที่มีการสืบสกุลทางบิดา ลัทธินับถือภูตผีและวิญญาณเป็นศาสนาที่เป็นที่นับถือกันโดยทั่วไปในหมู่ชนชาติที่พูดภาษาอัลไตทางตอนเหนือของจีน เช่น ชาวแมนจู ไอร์เชน และเฮคเซอร์ ซึ่งทุกคนใช้หมอผีเป็นแนวทางในการทำสิ่งต่างๆ และความเชื่อในหมอผีเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่พบได้ทั่วไปในภาคเหนือ ในเวลานั้น พิธีกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นโดยหมอผีนั้น ลึกซึ้งมาก ซึ่งทำให้เครื่องแต่งกายของหมอผีมีเอกลักษณ์มากเช่นกัน เครื่องแต่งกายของหมอผีของกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเผ่าประกอบด้วยชุดคลุม ผ้าคลุมไหล่ หมวก กลอง รองเท้า และเครื่องแต่งกายหรือองค์ประกอบอื่นๆ โดยมีรูปลักษณ์ที่แตกต่างกันของเครื่องแต่งกายทั่วไปเพื่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคลทั่วไปและหมอผี ชุดหมอผีของชาวเผ่าเผ่าอันงดงามที่สุด เนื่องจากมีสีสันที่สดใสและเครื่องประดับมากมาย ชุดหมอผีหลากหลายสีของชาวเผ่าเผ่าสะท้อนถึงควมมีชีวิตชีวาของชาวเผ่าเผ่าซึ่งมีวิถีชีวิตแบบคนพเนจร ชุดของหมอผีไม่เพียงแต่สะท้อนถึงสีสันทางวัฒนธรรมทางศาสนาที่เข้มแข็ง แต่ยังมีลักษณะทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์อีกด้วย

ลัทธิหมอผีอิทธิพลต่อทุกแง่มุมของการผลิตและการดำรงชีวิตของชนกลุ่มน้อยมาเป็นเวลานาน เช่น งานแต่งงานและงานศพ เทศกาลและงานเฉลิมฉลอง วัฒนธรรมการทำฟาร์ม การแกะสลัก การเจ็บป่วยและความตาย เป็นต้น วิถีชีวิตของชาวเผ่าเผ่าได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของลัทธินี้ไม่มากนักและลัทธินี้ยังเป็นแกนหลักของพิธีกรรมขนาดใหญ่ และโดยส่วนใหญ่มีการเฉลิมฉลองในรูปแบบของเทศกาลทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม โดยวัฒนธรรมของลัทธิหมอผีที่มีอิทธิพลอย่างมาก ได้แก่ “เทศกาลส่งวิญญาณ” ของชาวเผ่าเผ่า

ด้วยความก้าวหน้าทางสังคม วัฒนธรรมทางสังคมของลัทธิหมอผีจึงมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เช่นกัน และความเชื่อที่ชนกลุ่มน้อยมีต่อลัทธิหมอผีแบบดั้งเดิมก็ค่อยๆ ลดลง

(2) อิทธิพลของการผลิตและวิถีชีวิตของชาวตำเฒ่าที่มีต่อลวดลายของเครื่องแต่งกายของชาวตำเฒ่า

ในยุคแรก ๆ ชาวตำเฒ่าดำรงชีพโดยการตกปลาและการล่าสัตว์เป็นหลัก และเมื่อสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์เปลี่ยนไป ชาวตำเฒ่าจึงค่อย ๆ เปลี่ยนรูปแบบการผลิตและการดำรงชีวิตจากการล่าสัตว์มาเป็นการตั้งถิ่นฐาน และได้สร้างรูปแบบทางเศรษฐกิจ เช่น การเกษตร การตกปลา การเลี้ยงสัตว์ การแลกเปลี่ยนสินค้า และหัตถกรรม ในระหว่างขั้นตอนการพัฒนาที่ยาวนาน ชาวตำเฒ่าไม่ได้ละทิ้งวิถีชีวิตการล่าสัตว์แบบดั้งเดิมของตนเนื่องจากสภาพแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ แต่ค่อย ๆ สร้างรูปแบบทางเศรษฐกิจที่มีการผสมผสานระหว่างการเกษตร การเลี้ยงสัตว์ การตกปลา และการล่าสัตว์

ในยุคแรก ๆ ชาวตำเฒ่าต้องจ่ายส่วยให้แก่ผู้ปกครองเพื่อให้สามารถล่าตัวมิงค์ได้ จนกระทั่งสิ้นศตวรรษที่สิบ ชาวตำเฒ่ายังคงมีการล่าสัตว์เพื่อขาย และมีการกำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับการล่าตัวมิงค์อย่างเป็นทางการ ชาวตำเฒ่ายังคงหาเลี้ยงชีพโดยการเก็บของป่า เช่น การเก็บเห็ด เห็ดรา ต้นอ่อนโกฐจุฬาลัมพา และผักป่าอื่นๆ และยังมีการเก็บดอกตูมของโกฐจุฬาลัมพามาจนถึงทุกวันนี้ และค่อย ๆ กลายเป็นเทศกาลที่ยิ่งใหญ่ในปัจจุบัน ที่เรียกว่า “เทศกาลคุนไมล์” อุตสาหกรรมการเก็บของป่ามีบทบาทสำคัญที่ทำให้เกิดการเกษตรกรรมที่ไม่เหมาะสมและไม่ประสบความสำเร็จ โดยในระหว่างการเยี่ยมชมภาคสนาม เราพบว่าชาวตำเฒ่าจะมอบเบี้ยมรดกให้กับผู้ที่เก็บดอกตูมของต้นวิลโลว์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการปกป้องและส่งเสริมวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของชาวตำเฒ่าตำเฒ่าเป็นชนเผ่าเร่ร่อนที่มีประวัติอันยาวนาน มีการพัฒนาอุตสาหกรรมการเลี้ยงสัตว์ และชาวตำเฒ่าโดยส่วนใหญ่เป็นผู้เพาะพันธุ์วัวและม้าที่สำคัญหลังจากที่ชาวตำเฒ่าค่อย ๆ อพยพลงมาจากตอนใต้เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่ดีกว่า ชาวตำเฒ่าจึงนำฝูงสัตว์ไปเลี้ยงบนทุ่งหญ้าสเตปป์และจ้างคนดูแลฝูงสัตว์ของตน แม้ว่าชาวตำเฒ่าจะไม่ได้ประกอบอาชีพเลี้ยงสัตว์เป็นหลัก แต่ก็สะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของเศรษฐกิจการผลิตของชาวตำเฒ่า ชาวตำเฒ่าได้พัฒนารูปแบบเศรษฐกิจจากการล่าสัตว์ในยุคแรกเริ่มไปสู่การผลิตด้วยตนเอง และเป็นหนึ่งในชนกลุ่มน้อยกลุ่มแรก ๆ ในภาคเหนือที่ประสบความสำเร็จกับการเปลี่ยนแปลงนี้ นอกจากนี้ ชาวตำเฒ่าเริ่มเข้าสู่ยุคอารยธรรมเร็วกว่าและมีชีวิตที่มั่นคงเร็วกว่ากลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่หลากหลายมีผลกระทบอย่างมากต่อสังคมของชาวตำเฒ่าในรูปแบบเศรษฐกิจที่หลากหลายช่วยให้ชาวตำเฒ่ามีชีวิตที่มั่นคงและมั่งคั่งโดยไม่ต้องกลัวความหนาวเย็นในฤดูหนาว ความร้อนในฤดูร้อน และความอดอยากในฤดูแล้งยิ่งไปกว่านั้น การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของชาวตำเฒ่าได้นำไปสู่การพัฒนาวัฒนธรรมการแต่งกาย ผู้หญิงชาวตำเฒ่าโดยส่วนใหญ่ที่มีชีวิตมั่นคงจากการประกอบอาชีพเย็บปักถักร้อยที่บ้าน โดยใช้ลวดลายต่างๆ ที่คาดว่าจะผลิตต่อชีวิตบนเสื้อผ้า รองเท้า ถุงมือ กระเป๋า และเสื้อผ้าอื่นๆ ในประวัติศาสตร์อันยาวนานของชาวตำเฒ่า ชาวตำเฒ่าได้พัฒนาวิถีชีวิต และรูปแบบทางศิลปะและวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ วิธีการผลิต และความเชื่อทางศาสนาแล้วแต่สะท้อนถึงลักษณะทาง

สังคมผ่านลวดลายบนชุดพื้นเมืองของชาวตาเอด และเสริมความหมายทางศิลปะและวัฒนธรรมของลวดลายบนชุดพื้นเมือง

I. การปรับปรุงการทำงานของรัฐบาลในการปกป้องงานปักตาเอด

(i) การเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานขององค์กรของรัฐบาล

1. การจัดตั้งกลุ่มทางสังคมเพื่อมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการปกป้องสิ่งที่ไม่ใช่มรดกทาง

วัฒนธรรม

องค์กรเพื่อสังคมเป็นองค์กรที่ไม่ขึ้นกับรัฐบาล โดยมีความแตกต่างตรงที่มีฐานมวลชนที่ดี แต่ละคนมีงานของตัวเอง และดำเนินการโดยไม่แสวงหากำไร องค์กรเพื่อสังคมจัดตั้งขึ้นบนพื้นฐานของส่วนรวมและสำนึกในผลประโยชน์ส่วนรวม และมีเหตุผลมากกว่าและมีอิทธิพลต่อสาธารณะมากกว่าองค์กรของรัฐ และเนื่องจากคนในองค์กรเหล่านี้มักมีความรู้ทางวิชาชีพที่เกี่ยวข้องและมีส่วนร่วมในวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง จึงส่งผลให้สามารถปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้นและสะดวกยิ่งขึ้น ในการดำเนินงานเพื่อปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ นั้น องค์กรเพื่อสังคมและประชาชนทั่วไปมีหน้าที่รับผิดชอบในการถ่ายทอดและพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมสำหรับการดำเนินงานเพื่อปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในมณฑลเฮย์หลงเจียง จำเป็นต้องมีการปฏิบัติงานให้เข้ากับสภาพท้องถิ่นและใช้ประโยชน์จากความเข้มแข็งขององค์กรทางสังคมเพื่อให้งานปกป้องมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากหน่วยงานรัฐบาลแล้ว รัฐบาลและองค์กรเพื่อสังคมควรจัดตั้งและปรับปรุงการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมณฑลเฮย์หลงเจียง เช่น สมาคมชาติพันธุ์วิทยาและวัฒนธรรมเฮย์หลงเจียง และกลุ่มวัฒนธรรมและศิลปะอื่น ๆ ผ่านการสร้างความร่วมมือและความสัมพันธ์เชิงแลกเปลี่ยนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้รับการคุ้มครองอย่างครบถ้วน

2. การจัดระเบียบการลงทุนเชิงรุกในมรดกที่จับต้องไม่ได้ด้วยทุนส่วนตัว

ทุนที่สำคัญของชุมชนคือสินทรัพย์สภาพคล่องของชุมชนและทรัพย์สินที่เป็นโลหะมีค่าของครัวเรือน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นทุนของวิสาหกิจเอกชนและบุคคลทั่วไป แม้ว่ารัฐจะมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มความเข้มแข็งในการลงทุนเพื่อการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่เนื่องจากการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นั้นมีค่าใช้จ่ายสูง ต้องใช้แรงงาน วัสดุ และทรัพยากรทางการเงิน และมีงานจำนวนมากที่ต้องทำภายในช่วงเวลาดำเนินการ จึงเป็นเรื่องยากที่จะอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทั้งหมดให้เสร็จสิ้นด้วยทุนสนับสนุนจากรัฐบาลเพียงอย่างเดียว ดังนั้นการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จึงจำเป็นต้องอาศัยทุนจากสาธารณชนเพื่อชดเชยส่วนที่ไม่เพียงพอ เนื่องจากมรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้มีศักยภาพในการทำตลาด การใช้ทุนของภาคเอกชนและการขยายการเข้าถึงโลหะมีค่าจึงเป็นฐานที่สำคัญในการสนับสนุนการอนุรักษ์และการพัฒนา ซึ่งไม่เพียงอำนวยความสะดวกในการถ่ายทอดและพัฒนามรดกทางวัฒนธรรม แต่ยังช่วยปรับปรุงเศรษฐกิจให้กับมรดกทางวัฒนธรรมอีกด้วยตัวอย่างเช่น รัฐบาลสามารถปรับปรุงบรรจุภัณฑ์ของ

โครงการและกำหนดตำแหน่งทางการตลาดตามลักษณะเฉพาะของโครงการ เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดสมัยใหม่และบรรลุเป้าหมายในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นรัฐบาลจึงควรเปลี่ยนความคิดและนำทุนของชุมชนมาใช้ในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เพื่อให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์และส่งเสริมการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ต่อไป

(2) การปรับปรุงกรอบการบริหารภาครัฐเพื่อการอนุรักษ์มรดกที่จับต้องไม่ได้

1. การปรับปรุงระบบการใช้จ่ายเงิน

การสนับสนุนด้านวัสดุและโลหะ ควรเพิ่มการสนับสนุนอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ สำหรับโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเฮย์หลงเจียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหอเซิน อิมะกัน โรงละครหุ่นเงาหวังกุย และการผลิตเครื่องหนัง ควรมีการจัดตั้งกลไกที่มีประสิทธิภาพเพื่อจัดหาทุนจำนวนหนึ่งสำหรับการวิจัย การผลิต และการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของโครงการ รวมถึงการฝึกฝนความสามารถในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นหลักประกันให้กับการพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อให้มีโลหะเพียงพอสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรม รัฐบาลควรชี้แนะและดึงดูดเงินทุนจากต่างประเทศและในประเทศให้เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และระดมวิสาหกิจและหน่วยงานทุกประเภทที่มีความสามารถและเจือจางในการเข้าสู่อุตสาหกรรมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ รัฐบาลระดับมณฑลและรัฐบาลระดับท้องถิ่นควรเพิ่มจำนวนเงินอุดหนุนสำหรับมรดกของมนุษย์ที่อยู่ในรายการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เพื่อให้สามารถดำเนินกิจกรรมการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้ดีขึ้น

2 การปรับปรุงระบบความพร้อมรับผิดของภาครัฐ

ในปัจจุบัน มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มีอยู่ในทุกพื้นที่ของจีน และมีบทบาทในสังคมที่ชัดเจนมากขึ้น และเนื่องจากการขยายโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ไปสู่อุตสาหกรรมเป็นหนทางหนึ่งในการถ่ายทอดและพัฒนาความหมายแฝงทางวัฒนธรรม ดังนั้น รัฐบาลจึงควรให้การสนับสนุนเชิงนโยบายเพื่อให้มรดกทางวัฒนธรรมนี้มีการเติบโตมากยิ่งขึ้น โดยรัฐบาลควรชี้แนะและจัดการการขยายมรดกทางวัฒนธรรมไปสู่อุตสาหกรรม แทนที่จะเข้าไปแทรกแซงมากเกินไป แต่หากเกิดปัญหาขึ้นในกระบวนการ รัฐบาลควรเป็นผู้รับผิดชอบคนแรก ดังนั้นรัฐบาลมณฑลเฮย์หลงเจียงจึงควรจัดตั้งระบบความพร้อมรับผิดและจัดตั้งคณะทำงานรับผิดชอบเพื่อทำการยืนยันและตรวจสอบการพัฒนาอุตสาหกรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่ยังไม่ถูกแตะต้อง และเพื่อศึกษาสาเหตุของปัญหา ทั้งนี้เพื่อให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะอย่างมีอาชีพที่จะนำไปสู่การพัฒนาในระยะยาว

(iii) การเสริมความแข็งแกร่งให้กับหน่วยงานให้คำแนะนำของรัฐบาล

1. แนะนำนักวิชาการให้แสดงบทบาทการวิจัยเชิงทฤษฎีอย่างเต็มที่

การปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นงานระดับมืออาชีพที่ซับซ้อนและยากลำบาก ซึ่งต้องใช้ทั้งความรู้และแนวคิดระดับมืออาชีพ

ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับสถานะและบทบาทของนักวิชาการในการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ให้มากขึ้น

สำหรับการศึกษานี้ ในขั้นแรกเราได้ทำการศึกษาโครงการริเริ่มที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่ดำเนินการในประเทศอื่น ๆ โดยผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

นอกเหนือจากการวิจัยโครงการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้โดยผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการในประเทศอื่น ๆ แล้ว เรายังได้วิเคราะห์ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียด เพื่อศึกษาลักษณะของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีน

หลังจากนั้นจึงพัฒนาระบบเชิงทฤษฎีสำหรับการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางและนำไปปฏิบัติได้จริง

พื้นฐานทางทฤษฎี

พื้นฐานทางทฤษฎีจะเป็นข้อมูลสนับสนุนในการคุ้มครองและการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และในการกำหนดกฎระเบียบและนโยบายระดับชาติที่เกี่ยวข้อง

การกำหนดกฎระเบียบและนโยบายของประเทศจำเป็นต้องอาศัยทฤษฎีสนับสนุนที่เพียงพอ ดังนั้นมณฑลเฮย์หลงเจียงควรให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อบทบาทของนักวิชาการและการสนับสนุนอย่างเต็มที่เพื่อพัฒนารากฐานทางทฤษฎีที่ครอบคลุมเพื่อนำไปสู่การอนุรักษ์และพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

มณฑลเฮย์หลงเจียงควรให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อบทบาทของนักวิชาการ แสดงศักยภาพของวิชาชีพอย่างเต็มที่ จัดตั้งคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ระดมผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการเพื่อมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และจัดตั้งคณะกรรมการมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หากจำเป็น

นอกจากนี้ อาจมีการกำหนดระบบติดตามและประเมินผลตามความจำเป็น โดยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญจะมีหน้าที่ในการให้ข้อมูลและคำแนะนำเกี่ยวกับกระบวนการทั้งหมดในการปกป้องโครงการที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ตั้งแต่การตรวจสอบคำขอ ไปจนถึงการประเมินและการพัฒนา

คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญมีหน้าที่ให้คำแนะนำที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการดำเนินโครงการ ตั้งแต่การตรวจสอบคำขอไปจนถึงการประเมินและการพัฒนา

นอกจากนี้ อาจจัดให้มีการฝึกอบรมผ่านการใช้อุปกรณ์การสื่อสาร เพื่ออบรมวิธีการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ทั้งนี้เพื่อช่วยยกระดับความเป็นมืออาชีพของทีมอนุรักษ์และปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม
สิ่งนี้จะช่วยให้เยาวชนในโรงเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมได้มากยิ่งขึ้น

2. ดึงความสนใจของชุมชนไปที่การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม

การพัฒนาด้านมนุษยศาสตร์ได้นำไปสู่การสร้างมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งมรดกที่จับต้องไม่ได้นั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งอย่างไรก็ตาม อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของสหประชาชาติ ไม่ได้ยังระบุชัดเจนว่าบุคคลใดมีบทบาทสำคัญในมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หรือทำให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น โดยจากการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามพบว่า มาตรการที่ควรได้รับการเสริมสร้างในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นั้นคือการเสริมสร้างความเข้มแข็งของการให้ความรู้และการสร้างความตระหนักรู้ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 มาตรการหรือนโยบายควรได้รับการส่งเสริมในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
ที่มา: Li Wei ,2022

ตัวเลือก	ร้อยละ
ก. การคุ้มครองทางกฎหมายเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยรับประกันการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้	78.15%
ข. กลไกการจัดการตามหลักวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐานสำคัญในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้	78.99%
ค. การเสริมสร้างการประชาสัมพันธ์และการให้ความรู้เป็นมาตรการที่มีประสิทธิภาพในการปลุกจิตสำนึกในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้	84.87%
ง. การให้ความสำคัญกับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญและการสร้างความสามารถเป็นกุญแจสำคัญในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้	65.55%
จ. การเพิ่มทรัพยากรทางการเงินเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยรับประกันการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้	61.34%
ฉ. การพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในเชิงพาณิชย์ให้ทันกับยุคสมัยและส่งเสริมการพัฒนา	58.82%
ช. มาตรการหรือนโยบายอื่น ๆ ที่คุณเห็นว่าเหมาะสม	1.68%

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าสนใจนำไปสู่ความมั่งคั่งทางจิตวิญญาณของมนุษยชาติ ดังนั้น การถ่ายทอดและการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จึงควรขึ้นอยู่กับผู้คน ด้วยเหตุนี้ การขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นกุญแจสำคัญในการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในมณฑลเฮย์หลงเจียง

สิ่งเหล่านี้เป็นกุญแจสำคัญในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเฮย์หลงเจียง โดยรัฐบาลมณฑลเฮย์หลงเจียงสามารถจัดทำสื่อสื่อสารต่างๆ เพื่อส่งเสริมการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ผ่านการผสมผสานความเป็นจริงและอินเทอร์เน็ตอย่างมีประสิทธิภาพ และเปิดตัวกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เพื่อให้ประชาชนเข้าใจมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เราจะทำให้ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงและมีความใกล้ชิดกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้การคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ฝังรากลึกในใจของผู้คนมากขึ้น และสร้างความตระหนักรู้ต่อสาธารณชนเกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

II. การเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับระเบียบข้อบังคับด้านเศรษฐกิจ

เพื่อให้สามารถปกป้องและสืบทอดกิจกรรมทางวัฒนธรรมและเครื่องแต่งกายของชนกลุ่มน้อยได้อย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลได้จัดตั้งหน่วยงานสำหรับการรวบรวมและจัดพิมพ์หนังสือโบราณของชนกลุ่มน้อย โดยในปัจจุบัน 23 มณฑล 4 เทศบาล ที่ขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง 5 เขตปกครองตนเอง และ 130 เขตปกครองตนเองและจังหวัดมีหน่วยงานวิจัยพิเศษที่หน้าที่ในการรวบรวมโบราณวัตถุของกลุ่มชาติพันธุ์ นอกจากนี้ยังมีมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่มีสถาบันสำหรับการรวบรวมโบราณวัตถุของกลุ่มชาติพันธุ์ด้วยเช่นกัน ก่อนปี ค.ศ. 1988 ได้มีการรวบรวมหนังสือกว่า 120,000 เล่ม และมีการตีพิมพ์หนังสือมากกว่า 5,000 เล่ม และรัฐบาลได้จัดผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการกว่า 3,000 คนเพื่อแก้ไขและจัดพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อย 5 ชุด เช่น ประวัติโดยย่อของชนกลุ่มน้อย ประวัติโดยย่อของภาษา และภาพรวมของเขตปกครองตนเองของกลุ่มชาติพันธุ์ เป็นต้น โดยมีหนังสือมากกว่า 400 ชนิด และมีการใช้คำศัพท์มากกว่า 90 ล้านคำ นอกจากนี้ มีนักวิชาการและประชาชนทั่วไปเข้าร่วมในการวิจัยมากขึ้น เช่น เจ้าหน้าที่ด้านชาติพันธุ์และสังคมศาสตร์ของกลุ่มชาติพันธุ์ตาเอ่อ ผู้ที่สนใจในการศึกษาเครื่องแต่งกาย และผู้ที่สนใจชาติพันธุ์วิทยาและวัฒนธรรมของมนุษย์ เป็นต้น

เศรษฐกิจสินค้าโภคภัณฑ์ในปัจจุบันมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น การขนส่งและข้อมูล ก็มีความสมบูรณ์มากขึ้น ดังนั้น ชีวิตและวัฒนธรรมทางสังคมแบบปิดที่เคยมีอยู่ในภูมิภาคตาเอ่อจึงได้รับผลกระทบจากความทันสมัย ผู้คนมีความมั่งคั่งทางวัตถุมากขึ้นและมีความหลากหลายทางจิตวิญญาณมากขึ้น และมีตัวเลือกให้เลือกมากขึ้น ซึ่งการขยายขอบเขตทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ และการผสมผสานของปัจจัยภายนอกต่าง ๆ ล้วนส่งผลให้การแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์ตาเอ่อจางหายไป เป็นผลให้ความแข็งแกร่งและความสมบูรณ์ของวัฒนธรรมดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ตาเอ่อได้รับ

ผลกระทบอย่างรุนแรงและวิวัฒนาการของวัฒนธรรมช้าลง แม้ว่าวัฒนธรรมจะมีการวิวัฒนาการอย่างไม่หยุดยั้ง แต่หากขอบเขตของวัฒนธรรมหยุดขยายตัว การปรับปรุงชุดประจำชาติจีนให้ทันสมัยก็เป็นเรื่องยาก และการขยายขอบเขตออกไปจะส่งผลให้ลักษณะเครื่องแต่งกายประจำชาติของจีนเลือนหายไป ซึ่งจะเห็นได้ชัดว่า ไม่เพียงแต่วัสดุและผลิตภัณฑ์ที่ล้ำสมัยกำลังจะสูญหายไปเท่านั้น แต่แก่นแท้และส่วนต่าง ๆ ของมรดกทางวัฒนธรรมก็กำลังจะสูญหายไปเช่นกัน และวัฒนธรรมการแต่งกายก็กำลังเผชิญกับวิกฤตนี้เช่นกัน เมื่อสังคมดำเนินไปข้างหน้า ปรัชญาแห่งความงามของคนทั่วไปก็จะเปลี่ยนไป ในขณะที่เศรษฐกิจที่เติบโตอย่างรวดเร็วทำให้ตลาดมีตัวเลือกมากขึ้นทั้งในแง่ของรูปแบบ เนื้อผ้า และราคาของเสื้อผ้า ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ๋อผ่านการสร้างการยอมรับและทัศนคติที่ดี วัฒนธรรมชาติพันธุ์ของจีนนั้นประกอบด้วยวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งเป็นสมบัติอันล้ำค่าของประเทศ ดังนั้นจึงสมควรมีการสำรวจอย่างครอบคลุมและรอบคอบยิ่งขึ้น และเนื่องจากทรัพยากรมีอยู่อย่างจำกัด จึงจำเป็นต้องทำการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ๋อให้ได้มากที่สุด และจัดทำบันทึกรูปแบบของเครื่องแต่งกายโดยละเอียด และใช้เทคนิคและเทคโนโลยีการประมวลผลที่ทันสมัย ทั้งนี้เนื่องจาก การวิจัยศิลปะเครื่องแต่งกายนั้นจำเป็นต้องอาศัยการรวบรวมเครื่องแต่งกายที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งการรวบรวมข้อมูลและเครื่องแต่งกายเหล่านี้ยังเป็นกลวิธีในการค้นคว้าที่ไม่มีข้อจำกัดด้วยเวลาและสถานที่ และสามารถถึงบันทึกทางประวัติศาสตร์อันล้ำค่าเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายไว้ให้อนุชนรุ่นหลังได้ นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องสร้างกลไกที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้ชาวต้าเอ๋อสามารถหาเลี้ยงชีพได้ เพื่อสร้างอาชีพเกี่ยวกับการผลิตเครื่องแต่งกายชาติพันธุ์ต้าเอ๋อที่เพียงพอต่อการดำรงชีพ เพื่อนำไปสู่การถ่ายทอดวัฒนธรรมและทักษะของชาวบ้าน ซึ่งการส่งเสริมกลยุทธ์เหล่านี้จะมีผลอย่างมากต่อการรักษาวัฒนธรรมการแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ๋อไว้

III. การผสมผสานเข้ากับสื่อโฆษณาชวนเชื่อสมัยใหม่

การผสมผสานเข้ากับการพัฒนาสื่อสมัยใหม่ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบลายปักต้าเอ๋อใหม่ๆ เพื่อให้ประชาชนทั่วไปสามารถสัมผัสถึงแก่นแท้ของลายปักต้าเอ๋อได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

1. ขยายพื้นที่ในการพัฒนาวัฒนธรรมที่ไม่ใช่มรดกทางวัฒนธรรม

ในฐานะชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือของประเทศไทย กลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ๋อมีวัฒนธรรมที่โดดเด่นอย่างมากโดยเป็นชนเผ่าเร่ร่อนที่มีประวัติมาอย่างยาวนาน แต่เมื่อจำนวนประชากรของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ๋อลดลงอย่างต่อเนื่องและวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาจางหายไป วัฒนธรรมที่ไม่ใช่มรดกทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์จึงต้องเผชิญกับความท้าทายอย่างมาก ซึ่งวิธีเดียวที่จะสามารถส่งเสริมวัฒนธรรมดั้งเดิมของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ๋อได้ก็คือการขยายขอบเขตของการพัฒนา การออกแบบใหม่ และการพัฒนาใหม่ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้คนและเพิ่มการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์วัฒนธรรมที่ไม่ใช่มรดกของกลุ่มชาติพันธุ์ต้าเอ๋อ เมื่อ

พิจารณาจากทรัพยากรที่มีอยู่ที่เกี่ยวข้องกับลายปักตำเอ่อ พบว่าลายปักของงานปักตำเอ่อแบบดั้งเดิมมีการเปลี่ยนแปลงและมีการหมุนเวียนที่จำกัดมาก และมีการใช้งานน้อย ดังนั้นในการออกแบบลายปักตำเอ่อจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบพื้นฐานของลายปักอย่างครบถ้วน ขยายความหมายแผ่ทางวัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังลายปักแบบใหม่ และขยายพื้นที่สำหรับการพัฒนา เพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับศิลปะใหม่ได้ เช่น การสื่อสารวัฒนธรรมและการออกแบบผลิตภัณฑ์เชิงวัฒนธรรมอย่างสร้างสรรค์

2. การเผยแพร่วัฒนธรรมของภูมิภาค

งานปักตำเอ่อเป็นสินค้าของมณฑลทหที่ไมใช่มรดกของกลุ่มชาติพันธุ์ตำเอ่อ ซึ่งสะท้อนถึงแกนหลักทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชนกลุ่มน้อยทางตอนเหนือและในฐานะสื่อกลางทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยทางตอนเหนือ ลายปักตำเอ่อจึงเป็นหลักฐานที่แสดงถึงการพัฒนากระบวนการผลิตของกลุ่มชาติพันธุ์และมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ในภูมิภาคในอดีต เนื่องจากชาวตำเอ่ออาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่ห่างไกลและโดดเดี่ยว กลุ่มชาติพันธุ์ตำเอ่อตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ค่อนข้างล้าหลังทางตอนเหนือของประเทศจีน และมีปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอกน้อยมากอย่างไรก็ตาม ด้วยการสนับสนุนนโยบายล่าสุดและการสนับสนุนของ NRM ทำให้นักวิชาการและนักท่องเที่ยวจำนวนมากสนใจพื้นที่นี้กันมากขึ้น โดยลายปักของงานปักตำเอ่อได้ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่วัฒนธรรมและสร้างโอกาสใหม่ ๆ ในการเผยแพร่วัฒนธรรมระดับภูมิภาค

3. การสืบทอดและพัฒนาวัฒนธรรมดั้งเดิม

งานปักตำเอ่อเป็นหนึ่งในวัฒนธรรมการปักผ้าของจีนที่มีมาอย่างยาวนาน เกิดจากทักษะที่สั่งสมมาตามกาลเวลาและเป็นความภาคภูมิใจของชนกลุ่มน้อยทางตอนเหนือ อย่างไรก็ตาม จากผลกระทบของสังคมข้อมูลข่าวสาร ศิลปะพื้นบ้านดั้งเดิมเหล่านี้สูญหายไปอย่างมากและอยู่ในสถานการณ์ที่ล่อแหลมหากไม่ได้รับการปกป้อง ซึ่งหากวัฒนธรรมดั้งเดิมเหล่านี้สูญหายไปแล้ว ก็ยากที่จะกู้คืนได้ ในปัจจุบัน การรักษาศิลปะแบบดั้งเดิมไว้นั้นจำเป็นต้องมีการแสวงหาวิธีการใหม่ๆ ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและปรับกระบวนการพัฒนาให้เข้ากับสังคมสมัยใหม่ อย่างไรก็ตาม “เทคนิคและวัสดุใหม่ๆ จะส่งผลให้เกิดการออกแบบผลงานศิลปะและสร้างความแปลกใหม่ได้อย่างไม่สิ้นสุด” โดยไม่ละทิ้งวัฒนธรรมการปักผ้าแบบดั้งเดิม และนี่เป็นก้าวสำคัญในการอนุรักษ์และพัฒนางานปักตำเอ่อในอนาคต และด้วยการพัฒนาจากรูปแบบการปักผ้าที่สืบทอดกันมา ผสมผสานกับแนวคิดใหม่ๆ และความคิดสร้างสรรค์ จะทำให้เราสามารถอนุรักษ์และปกป้องคุณลักษณะของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ เอาไว้ได้ดียิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- Aruana. (2012) .An anthropological interpretation of the current situation of Daur costume culture[D]. Inner Mongolia University,
- Cominellif, (2021). GreffeX.Intangible cultural heritage :Safeguarding for creativity[J] City Culture and Society.2012,3 (4) :245-250.
- Fan Jialu, Jia Lian. (2007) A few suggestions for the protection of intangible cultural heritage[J]. Journal of Anhui Agricultural University (Social Science Edition), 2007 (01):72-74.
- Guo Tailin. (2007). The art of hunting people in the north--Daur folk embroidery[J] Beauty and the Times (first half of the month), 2007 (11):88-91.
- Guo Xuguang. (2008). The Cultural Relics of the Daur People [M]. Huhehaote: Inner Mongolia University Press
- John Pick,Malcolm Anderton. (2002). Arts Administration [M].2nd edition, by Taylor &Francis e-Library
- L.Nahuelhuall, A. Carmona, P. Laterra,J. Barrena, M. AGuayo. (2014) Amapping approach to assess intangible cultural ecosystem services:The case of agriculture heritage in Southern Chile[J] Ecological Indicators, 2014, 40.
- Li J. (2021). Experimental discussion on how art management can promote the development of cultural industry [J]. Beijing Social Science, 2021 (04):98-105.
- Li Jingming. (2012). A Study on the Basic Issues of Art Management [D]. Zhongnan University, 2012 (06).
- Li Jinhuan. (2020). A study on the sociological implications of the intangible cultural heritage of Daur embroidery[J]. Changjiang Series, 2020 (36):12+22.
- Li Nan. (2015). Research on the Protection and Inheritance of Traditional Crafts of Daur People in Asir Township of Tacheng from the Perspective of Social and Cultural Changes [D]. Shihezi University, 2015 (01).
- Li Shiqui. (2003). A Study of the Subject and Object in Art Management [D]. Wuhan University of Technology, 2003 (03).
- Li Zhao. Research on the innovative development of art management in the new media perspective [J] Art Design,: 63
- Lu Yajuan. (2018). Research on the construction of art management discipline system [D]. China Academy of Art, 2018(01).
- Wu Shuaihang. (2020). Spatial study of traditional Daur settlements in Northeast China [D]. Harbin Institute of Technology, 2020 (03).
- Zhang Chenyue. (2021). Research on the design of cultural and creative illustration based on Daurian embroidery patterns [D]. Heilongjiang University, 2021 (12).